

Νομολογία Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων

Προστασία Προσωπικών Δεδομένων

*Το παρόν αποτελεί μετάφραση τμήματος του [ενημερωτικού φυλλαδίου](#) του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων από την ομάδα της Homo Digitalis

Υποκλοπή επικοινωνιών, παρακολούθηση τηλεφώνων και μυστική παρακολούθηση

Klass και άλλοι κατά Γερμανίας

6 Σεπτεμβρίου 1978

Σε αυτή την υπόθεση οι αιτούντες, πέντε Γερμανοί δικηγόροι, προσέφυγαν στο Δικαστήριο σχετικά με γερμανική νομοθεσία, η οποία έδινε τη δυνατότητα στις αρχές να ελέγχουν την αλληλογραφία τους και τις τηλεφωνικές τους συνομιλίες χωρίς να υποχρεώνει τις αρχές να τους ενημερώνουν για τα μέτρα τα οποία έχουν ληφθεί εναντίον τους.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι δεν υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ, κρίνοντας ότι η γερμανική νομοθετική εξουσία δικαίως θεωρούσε την επέμβαση στο δικαίωμα στην προστασία της ιδιωτικής ζωής, η οποία πρόκυπτε από την εν λόγω νομοθεσία, ως αναγκαία σε μία δημοκρατική κοινωνία για την προάσπιση της εθνικής ασφάλειας και την αποτροπή εγκληματικών πράξεων (Άρθρο 8 § 2). Το Δικαστήριο παρατήρησε ότι **η εξουσία της μυστικής παρακολούθησης πολιτών, η οποία αποτελεί χαρακτηριστικό του αστυνομικού κράτους, είναι ανεκτή υπό την ΕΣΔΑ μόνο στο μέτρο που είναι απολύτως αναγκαία για την προστασία των δημοκρατικών θεσμών.**

Σημείωσε, παρόλαυτα, ότι οι δημοκρατικές κοινωνίες σήμερα απειλούνται από ανώτερες μορφές κατασκοπείας και τρομοκρατίας, με αποτέλεσμα το Κράτος να πρέπει να μπορεί να αναλάβει τη μυστική παρακολούθηση στοιχείων που το υπονομεύουν και τα οποία δρουν εντός της δικαιοδοσίας του. Το Δικαστήριο θεώρησε ότι η ύπαρξη νομοθεσίας, η οποία παρέχει εξουσία μυστικής παρακολούθησης της αλληλογραφίας και των τηλεπικοινωνιών ήταν, υπό εξαιρετικές συνθήκες, απαραίτητο σε μία δημοκρατική κοινωνία για λόγους εθνικής ασφάλειας ή / και για την αποτροπή εγκληματικών πράξεων.

Malone κατά Ηνωμένου Βασιλείου

2 Αυγούστου 1984

Κατηγορούμενος για μία σειρά εγκληματικών πράξεων, σχετιζόμενων με διαχείριση κλοπιμαίων, ο αιτών προσέφυγε κατά της παρεμβολής στην αλληλογραφία του και στις τηλεφωνικές του επικοινωνίες από ή για λογαριασμό της αστυνομίας, καθώς και της «παγίδευσης» του τηλεφώνου του (μία διαδικασία, η οποία συμπεριέλαβε τη χρήση συσκευής, η οποία καταγράφει τους αριθμούς που κάλεσε η συγκεκριμένη τηλεφωνική συσκευή, καθώς και το χρόνο και τη διάρκεια κάθε κλήσης).

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 8 της ΕΣΔΑ**, σε ότι αφορά τόσο την υποκλοπή επικοινωνιών όσο και στην κοινοποίηση των καταγραφών της παγίδευσης του τηλεφώνου στην αστυνομία, καθώς δεν ήταν σύνομα.

Kruslin κατά Γαλλίας

24 Απριλίου 1990

Η υπόθεση αυτή αφορούσε σε μία παγίδευση τηλεφώνου, η οποία είχε διαταχθεί από έναν δικαστή που διεξήγαγε έρευνα σε μία υπόθεση ανθρωποκτονίας.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 8 της ΕΣΔΑ, καθώς **ο γαλλικός νόμος δεν όριζε με εύλογη σαφήνεια το σκοπό και τον τρόπο άσκησης της διακριτικής ευχέρειας των αρχών σχετικά με το θέμα.** Αυτό πράγματι ίσχυε κατά το χρόνο τέλεσης της πράξης. Το Δικαστήριο συνεπώς θεώρησε ότι ο αιτών δεν απολάμβανε την ελάχιστη προστασία, στην οποία έχουν δικαίωμα οι πολίτες σύμφωνα με το νόμο σε μία δημοκρατική κοινωνία.

Korpp κατά Ελβετίας

25 Μαρτίου 1998

Η υπόθεση αυτή αφορούσε στην παρακολούθηση της τηλεφωνικής γραμμής της δικηγορικής εταιρείας του αιτούντος κατ' εντολή του Ομοσπονδιακού Εισαγγελέα.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ, καθώς **ο ελβετικός νόμος δεν όριζε με εύλογη σαφήνεια το σκοπό και τον τρόπο άσκησης της διακριτικής ευχέρειας των αρχών σχετικά με το θέμα.** Το Δικαστήριο συνεπώς θεώρησε ότι ο αιτών, ως δικηγόρος, δεν απολάμβανε την ελάχιστη προστασία, η οποία απαιτείται σύμφωνα με το νόμο σε μία δημοκρατική κοινωνία.

Amann κατά Ελβετίας

16 Φεβρουαρίου 2000 (Τμήμα Μείζονος Συνθέσεως)

Η υπόθεση αυτή αφορούσε σε μία τηλεφωνική κλήση προς τον προσφεύγοντα από την πρώην Σοβιετική πρεσβεία – με σκοπό την παραγγελία αποτριχωτικού εξοπλισμού, τον οποίο ο προσφεύγων διαφήμιζε. Η τηλεφωνική κλήση υποκλάπηκε από την Εισαγγελία, η οποία παρήγγειλε από τις μυστικές υπηρεσίες να δημιουργήσουν φάκελο για τον προσφεύγοντα.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ** σχετικά με την καταγραφή της τηλεφωνικής κλήσης **καθώς και παραβίαση της ίδιας διάταξης** σχετικά με το τη δημιουργία και την αρχειοθέτηση φακέλου για τον προσφεύγοντα. Το Δικαστήριο έκρινε ότι αυτές οι επεμβάσεις στο δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής ζωής του προσφεύγοντος δεν ήταν σύμφωνες με το νόμο, καθώς **ο ελβετικός νόμος ήταν ασαφής σχετικά με τη διακριτική ευχέρεια των αρχών στο συγκεκριμένο θέμα.**

Taylor-Sabori κατά Ηνωμένου Βασιλείου

22 Οκτωβρίου 2002

Η υπόθεση αυτή αφορούσε κυρίως την υποκλοπή μηνυμάτων, που στέλνονταν στη συσκευή τηλεειδοποίησης του προσφεύγοντα, από την αστυνομία, στα πλαίσια μίας επιχείρησης παρακολούθησης επικοινωνιών.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ. Σημείωσε ιδίως ότι, κατά τη διεξαγωγή των εν λόγω ενεργειών, δεν υπήρχε νομοθετική ρύθμιση, η οποία να ορίζει την υποκλοπή μηνυμάτων από συσκευές τηλεειδοποίησης, τα οποία διαβιβάζονταν μέσω ενός ιδιωτικού συστήματος τηλεπικοινωνιών. Το Δικαστήριο συνεπώς έκρινε, όπως και η ίδια η Βρετανική κυβέρνηση είχε παραδεχτεί, ότι εν λόγω υποκλοπή δεν ήταν σύννομη.

Kennedy κατά Ηνωμένου Βασιλείου

18 Μαΐου 2010

Έχοντας καταδικαστεί για ανθρωποκτονία – σε μία αμφιλεγόμενη υπόθεση στην οποία υπήρχαν ελλειπείς και αντικρουόμενες μεταξύ τους αποδείξεις – και έχοντας αποφυλακιστεί το 1996, ο προσφεύγων στη συνέχεια δραστηριοποιήθηκε ενεργά σε εκστρατείες κατά της εσφαλμένης απονομής της δικαιοσύνης. Υποψιαζόμενος αστυνομική παρακολούθηση των επικοινωνιών του αφότου δημιούργησε μία μικρή επιχείρηση, προσέφυγε στη Βρετανική ρυθμιστική αρχή (IPT). Τελικά, πληροφορήθηκε το 2005 ότι η προσφυγή του δεν ευοδώθηκε. **Αυτό σήμαινε είτε ότι οι επικοινωνίες του δεν παρακολουθούνταν είτε ότι η αρχή δε θεώρησε την παρακολούθηση παράνομη.** Η αρχή δεν του παρείχε περαιτέρω πληροφορίες. Ο προσφεύγων προσέφυγε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων κατά της φερόμενης παρακολούθησης των επικοινωνιών του.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ.** Έκρινε ότι ο βρετανικός νόμος για την παρακολούθηση των εσωτερικών επικοινωνιών, από κοινού με τις διευκρινίσεις που είχαν παρασχεθεί με την έκδοση ενός Κώδικα Εφαρμογής του ανωτέρου νόμου, **όριζαν με σαφήνεια τις διαδικασίες για την έκδοση και εκτέλεση ενταλμάτων παρακολούθησης, καθώς και την επεξεργασία, διαβίβαση και καταστροφή των δεδομένων που συλλέχθηκαν.**

Επιπλέον, δεν υπήρχαν αποδείξεις κανενός σημαντικού ελλείμματος στην εφαρμογή του καθεστώτος παρακολούθησης. Συνεπώς, έχοντας υπόψη του τα **μέτρα διασφάλισης κατά της κατάχρησης της διαδικασίας,** καθώς και τα γενικότερα μέτρα διασφάλισης, τα οποία παρείχε η επίβλεψη του Επιτρόπου και ο έλεγχος της ρυθμιστικής αρχής από αυτόν, τα μέτρα παρακολούθησης κατά των οποίων ασκήθηκε η προσφυγή, στο βαθμό που μπορεί να είχαν ασκηθεί κατά του αιτούντος, ήταν δικαιολογημένα σύμφωνα με το άρθρο 8 § 2 της Σύμβασης.

Dragojević κατά Κροατίας

15 Ιανουαρίου 2015

Η υπόθεση αυτή κατά κύριο λόγο αφορούσε στη μυστική παρακολούθηση των τηλεφωνικών συνομιλιών ενός υπόπτου για διακίνηση ναρκωτικών. Ο αιτών ισχυρίστηκε ότι ο δικαστής που διεξήγαγε την έρευνα δεν είχε συμμορφωθεί με τη διαδικασία που προέβλεπε ο κροατικός νόμος κατά την αξιολόγηση της αναγκαιότητας της χρήσης μυστικής παρακολούθησης στη συγκεκριμένη περίπτωση, καθώς και του αν η τελευταία ήταν σύννομη.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ**. Έκρινε ιδίως ότι ο κροατικός νόμος, όπως ερμηνεύτηκε από τα εθνικά δικαστήρια, **δεν παρείχε επαρκή σαφήνεια σχετικά με τη διακριτική ευχέρεια των αρχών να παραγγείλουν μέτρα παρακολούθησης και δεν στην πράξη παρείχε επαρκή μέτρα διασφάλισης κατά πιθανής κατάχρησης** – όπως στην περίπτωση του προσφεύγοντος.

Roman Zakharov κατά Ρωσίας

4 Δεκεμβρίου 2015 (Τμήμα Μείζονος Συνθέσεως)

Η υπόθεση αυτή αφορούσε στο σύστημα μυστικής παρακολούθησης των επικοινωνιών μέσω κινητών τηλεφώνων στη Ρωσία. Ο αιτών, ένας αρχισυντάκτης εκδοτικού οίκου, ισχυρίστηκε ότι οι πάροχοι κινητής τηλεφωνίας στη Ρωσία υποχρεούνταν από το νόμο να εγκαταστήσουν εξοπλισμό, ο οποίος θα επέτρεπε σε υπηρεσίες εφαρμογής του νόμου να διεξάγουν επιχειρήσεις ερευνών και ότι, χωρίς μέτρα διασφάλισης από το ρώσικο νόμο, αυτό επέτρεπε **γενικευμένες υποκλοπές επικοινωνιών**.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ**, καθώς η ρώσικη νομοθεσία που ρύθμιζε την παρακολούθηση επικοινωνιών **δεν εξασφάλιζε επαρκείς και αποτελεσματικές κατά της αυθαιρεσίας και τον κίνδυνο κατάχρησης, ο οποίος είναι εγγενής σε οποιοδήποτε σύστημα μυστικής παρακολούθησης**, και ο οποίος είναι ιδιαίτερα υψηλός σε ένα σύστημα όπως αυτό της Ρωσίας, όπου οι μυστικές υπηρεσίες και η αστυνομία είχαν άμεση πρόσβαση, με τεχνικά μέσα, σε όλες τις επικοινωνίες μέσω κινητών τηλεφώνων. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο παρατήρησε ελλείψεις στο νομικό πλαίσιο στις ακόλουθες κατηγορίες: τις περιστάσεις κατά τις οποίες οι δημόσιες αρχές στη Ρωσία έχουν δικαίωμα να καταφύγουν σε μέτρα μυστικής παρακολούθησης, τη διάρκεια των μέτρων αυτών - ειδικά σε περιπτώσεις στις οποίες θα έπρεπε να παύσουν, τις διαδικασίες για να παρασχεθεί άδεια για την παρακολούθηση, όπως και για την αποθήκευση και την καταστροφή δεδομένων, τα οποία υποκλάπηκαν, καθώς και για την επίβλεψη της παρακολούθησης.

Επιπλέον, **η αποτελεσματικότητα των μέσων που ήταν διαθέσιμα για την προσφυγή κατά των υποκλοπών, υπονομευόταν από το γεγονός ότι τα μέσα αυτά ήταν διαθέσιμα μόνο σε άτομα, τα οποία ήταν σε θέση να υποβάλλουν αποδείξεις για τις υποκλοπές**. Η απόκτηση τέτοιων αποδείξεων ήταν αδύνατη, καθώς δεν υπήρχε κανένα σύστημα ειδοποίησης ή πιθανότητα πρόσβασης σε πληροφορίες σχετικά με υποκλοπές και παρακολουθήσεις.

Szabó and Vissy κατά Ουγγαρίας

12 Ιανουαρίου 2016

Η υπόθεση αυτή αφορούσε στην ουγγρική νομοθεσία σχετικά με τη μυστική αντιτρομοκρατική παρακολούθηση, η οποία εισήχθη το 2011. Οι προσφεύγοντες ισχυρίστηκαν ότι θα μπορούσαν να υποβληθούν σε αδικαιολόγητα και δυσανάλογα επεμβατικά μέτρα εντός του ουγγρικού νομικού πλαισίου για τη μυστική παρακολούθηση για λόγους εθνικής ασφάλειας (ειδικότερα την «κατηγορία 7/E (3) παρακολούθηση»). Ισχυρίστηκαν ότι αυτό το νομικό πλαίσιο ήταν ευάλωτο σε καταχρήσεις, ιδίως υπό την έλλειψη δικαστικού ελέγχου.

Στην υπόθεση αυτή το Δικαστήριο έκρινε ότι **υπήρχε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ**. Έκανε δεκτό ότι ήταν φυσικό επακόλουθο των μορφών της σύγχρονης τρομοκρατίας ότι οι κυβερνήσεις καταφεύγουν σε υπερσύγχρονες τεχνολογίες, συμπεριλαμβανομένων μαζικών παρακολουθήσεων των επικοινωνιών. Παρόλαυτα, το Δικαστήριο δεν πείστηκε ότι η υπό συζήτηση νομοθεσία παρείχε επαρκείς εγγυήσεις για την αποφυγή καταχρήσεων. Υπογράμμισε ότι **η έκταση των μέτρων μπορούσε να περιλαμβάνει κυριολεκτικά οποιονδήποτε στην Ουγγαρία**, με τις νέες τεχνολογίες να επιτρέπουν στην κυβέρνηση να υποκλέπτουν τεράστιο όγκο δεδομένων με χαρακτηριστική

ευκολία, τα οποία μπορεί να αφορούσαν πρόσωπα τα οποία δε βρίσκονταν στην αρχική επιχείρηση. Επιπρόσθετα, η παραγγελία τέτοιων μέτρων λάμβανε χώρα αποκλειστικά εντός της εκτελεστικής εξουσίας και **χωρίς πρότερη αξιολόγηση** σχετικά με το αν η παρακολούθηση των επικοινωνιών ήταν απολύτως απαραίτητη καθώς και **χωρίς καθόλου αποτελεσματικά μέσα δικαστικής προστασίας**. Το Δικαστήριο περαιτέρω έκρινε ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13** (δικαίωμα στη δικαστική προσφυγή) της ΕΣΔΑ **από κοινού με το άρθρο 8**, επαναλαμβάνοντας ότι το άρθρο 13 δεν μπορεί να ερμηνευθεί ότι απαιτεί δικαστική προστασία κατά της κατάστασης του εθνικού νόμου.

Mustafa Sezgin Tanrikulu κατά Τουρκίας

18 Ιουλίου 2017

Ο αιτών προσέφυγε κατά μίας απόφασης εθνικού δικαστηρίου από το 2005, η οποία επέτρεπε την **υποκλοπή επικοινωνιών οποιουδήποτε προσώπου στην Τουρκία, συμπεριλαμβανομένου του ιδίου, για περίπου ενάμιση μήνα**. Ισχυρίστηκε ιδίως ότι τα μέσα παρακολούθησης συνεπάγονταν κατάχρηση της κατ' εκείνο το χρόνο εν ισχύ εθνικής νομοθεσίας. Επίσης ισχυρίστηκε ότι του είχε αρνηθεί το δικαίωμα για αποτελεσματική δικαστική προστασία, επειδή οι εθνικές αρχές είχαν αρνηθεί να διεξάγουν έρευνα σχετικά με τις καταγγελίες του για παρακολούθηση των επικοινωνιών.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ**. Έκρινε ότι η εντολή προς παρακολούθηση στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν ήταν σύννομη. Το Δικαστήριο επίσης αποφάσισε ότι **υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης** (δικαίωμα πραγματικής προσφυγής).

Εκκρεμείς προσφυγές

Centrum För Rättvisa κατά Σουηδίας (αριθμός αίτησης 35252/08)

Προσφυγή που έχει κοινοποιηθεί στη Σουηδική Κυβέρνηση στις 21 Νοεμβρίου 2011 και 14 Οκτωβρίου 2014

Η προσφεύγουσα, μία μη κερδοσκοπική δικηγορική εταιρεία δημοσίου σκοπού, στρέφεται κατά της πρακτικής και της νομοθεσίας του Σουηδικού κράτους σχετικά με **μέτρα μυστικής παρακολούθησης**.

Το Δικαστήριο ειδοποίησε τη Σουηδική κυβέρνηση σχετικά με την προσφυγή και έθεσε ερωτήματα στα μέρη σχετικά με τα Άρθρα 8 (δικαίωμα στην ιδιωτική ζωή), 13 (δικαίωμα πραγματικών προσφυγής) και 34 (δικαίωμα ατομικής προσφυγής) της ΕΣΔΑ.

Tretter και άλλοι κατά Αυστρίας (αριθμός αίτησης 3599/10)

Προσφυγή που κοινοποιήθηκε στην Αυστριακή κυβέρνηση στις 6 Μαΐου 2013

Η υπόθεση αυτή αφορά στις τροποποιήσεις στην Πράξη για τις Αστυνομικές Δυνάμεις, η οποία τέθηκε σε ισχύ τον Ιανουάριο του 2008 και **αύξησε τις αρμοδιότητες των αστυνομικών αρχών σχετικά με τη συλλογή και την επεξεργασία δεδομένων**.

Το Δικαστήριο ειδοποίησε την Αυστριακή κυβέρνηση σχετικά με την προσφυγή και έθεσε ερωτήματα στα μέρη σχετικά με τα άρθρα 8 (δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και των επικοινωνιών), 10 (ελευθερία έκφρασης) και 34 (δικαίωμα ατομικής προσφυγής) της ΕΣΔΑ.

Παρόμοια εκκρεμούσα προσφυγή: Ringle κατά Αυστρίας (αριθμός αίτησης 2309/10), η οποία έχει κοινοποιηθεί στην Αυστριακή κυβέρνηση στις 6 Μαΐου 2013.

Big Brother Watch και άλλοι κατά Ηνωμένου Βασιλείου (αριθμός αίτησης 58170/13)

Γραφείο Ερευνητικής Δημοσιογραφίας και Alice Ross κατά Ηνωμένου Βασιλείου (αριθμός αίτησης 62322/14)

10 Οργανώσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και άλλοι κατά Ηνωμένου Βασιλείου (αριθμός αίτησης 24960/15)

Προσφυγές που κοινοποιήθηκαν στη Βρετανική κυβέρνηση στις 9 Ιανουαρίου 2014, 5 Ιανουαρίου 2015 και 24 Νοεμβρίου 2015 αντίστοιχα

Οι προσφυγές σε αυτές τις τρεις υποθέσεις πυροδοτήθηκαν από τη διαρροή πληροφοριών από τον Edward Snowden σχετικά με τα προγράμματα ηλεκτρονικής παρακολούθησης που χρησιμοποιήθηκαν από τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής και το Ηνωμένο Βασίλειο για τη **μαζική παρακολούθηση επικοινωνιών, καθώς και τη διανομή των υποκλεμμένων επικοινωνιών και των δεδομένων των επικοινωνιών μεταξύ των δύο κρατών**. Οι αιτούντες και στις τρεις υποθέσεις θεωρούν ότι εξαιτίας του ευαίσθητου χαρακτήρα των δραστηριοτήτων τους, οι επικοινωνίες τους μπορεί να υποκλάπηκαν είτε από τις μυστικές υπηρεσίες του Ηνωμένου Βασιλείου είτε από των Ηνωμένων Πολιτειών.

Το Δικαστήριο ειδοποίησε τη Βρετανική κυβέρνηση στις 9 Ιανουαρίου 2014 για την πρώτη προσφυγή και έθεσε ερωτήματα στα μέρη σχετικά με το άρθρο 8 (δικαίωμα σεβασμού στην ιδιωτική ζωή και στις επικοινωνίες) της ΕΣΔΑ, στις 5 Ιανουαρίου 2015 σχετικά με τη δεύτερη προσφυγή και έθεσε ερωτήματα στα μέρη σχετικά με τα άρθρα 8 και 10 (ελευθερία έκφρασης) και στις 24 Νοεμβρίου 2015 για την τρίτη προσφυγή και έθεσε ερωτήματα σχετικά με τα άρθρα 8, 10, 6 (δικαίωμα στη δίκαιη δίκη), 14 (απαγόρευση διακρίσεων) και 34 (δικαίωμα ατομικής προσφυγής).

Στις 7 Ιανουαρίου 2017 το Δικαστήριο διεξήγαγε ακρόαση των υποθέσεων σε Τμήμα.

Benedik κατά Σλοβενίας (αριθμός αίτησης 62357/14)

Προσφυγή που κοινοποιήθηκε στη Σλοβενική κυβέρνηση στις 8 Απριλίου 2015

Η υπόθεση αυτή αφορά στην **αποκάλυψη των προσωπικών δεδομένων του αιτούντος από έναν πάροχο υπηρεσιών διαδικτύου στην αστυνομία**. Ο αιτών ισχυρίζεται ότι το δικαίωμά του στην ιδιωτική ζωή παραβιάστηκε λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι τα δεδομένα στη διεύθυνση IP του και συνεπώς στην ταυτότητά του, συλλέχθηκαν χωρίς δικαστική εντολή.

Το Δικαστήριο ειδοποίησε τη Σλοβενική κυβέρνηση για την αίτηση και έθεσε ερωτήματα στα μέρη σχετικά με το άρθρο 8 (δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής ζωής) της ΕΣΔΑ.

Συνεργατικός σύλλογος του δικαστικού Τύπου κατά Γαλλίας και 11 ακόμα αιτήσεις (αριθμοί αιτήσεων 49256/15, 49615/15, 49616/15, 49617/15, 49618/15, 49619/15, 49620/15, 49621/15, 55058/15, 55061/15, 59602/15 και 59621/15)

Προσφυγές που κοινοποιήθηκαν στη Γαλλική κυβέρνηση στις 26 Απριλίου 2017

Οι προσφυγές αυτές, οι οποίες κατατέθηκαν από δικηγόρους και δημοσιογράφους, όπως και από νομικά πρόσωπα σχετιζόμενα με αυτά τα επαγγέλματα, αφορούν τη Γαλλική Νομοθετική Πράξη για τις Μυστικές Υπηρεσίες της 24^{ης} Ιουλίου 2015.

Το Δικαστήριο ειδοποίησε τη Γαλλική κυβέρνηση για τις προσφυγές και έθεσε ερωτήματα στα μέρη σχετικά με τα άρθρα 8 (δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και των επικοινωνιών), 10 (ελευθερία έκφρασης) και 13 (δικαίωμα πραγματικής προσφυγής) της ΕΣΔΑ.

Παρόμοιες εκκρεμούσες προσφυγές: Follorou κατά Γαλλίας (αριθμός αίτησης 30635/17) και Johannes κατά Γαλλίας (αριθμός αίτησης 30636/17), οι οποίες κοινοποιήθηκαν στη Γαλλική κυβέρνηση στις 4 Ιουλίου 2017.

Ιατρικά Δεδομένα

L.H κατά Λετονίας

29 Απριλίου 2014

Η αιτούσα ισχυρίστηκε ιδίως ότι η συλλογή προσωπικών ιατρικών δεδομένων της από μία κρατική υπηρεσία – στην προκειμένη περίπτωση την Επιθεώρηση Ποιοτικού Ελέγχου για την Ιατρική Περίθαλψη και την Καταλληλότητα για Εργασία (MADEKKI) – χωρίς την έγκρισή της, παραβίαζε το δικαίωμά της στο σεβασμό της ιδιωτικής της ζωής.

Στην απόφαση αυτή το Δικαστήριο επισήμανε τη σημασία της προστασίας των ιατρικών δεδομένων για το σεβασμό της ιδιωτικής ζωής. Έκρινε ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ, καθώς ο εφαρμοζόμενος νόμος δεν όριζε με επαρκή σαφήνεια το σκοπό της διακριτικής ευχέρειας που δινόταν στις αρμόδιες αρχές και τον τρόπο με τον οποίο μπορούσαν να τη χρησιμοποιήσουν

Το Δικαστήριο σημείωσε ιδίως ότι ο λετονικός νόμος δεν περιόριζε σε καμία περίπτωση το εύρος των προσωπικών δεδομένων που μπορούσαν να συλλεχθούν από τη MADEKKI. Το τελευταίο είχε ως αποτέλεσμα η Υπηρεσία να συλλέγει ιατρικά δεδομένα της αιτούσας σχετικά με μία περίοδο επτά ετών, αδιακρίτως και χωρίς προηγούμενη αξιολόγηση σχετικά με το αν αυτά τα δεδομένα θα μπορούσαν να είναι καθοριστικά, σχετικά ή σημαντικά για την επίτευξη οποιουδήποτε σκοπού επιδιωκόταν από την εν λόγω έρευνα.

Παρακολούθηση ηλεκτρονικών υπολογιστών εργαζομένων

Bărbulescu κατά Ρουμανίας

5 Σεπτεμβρίου 2017 (Τμήμα Μείζονος Συνθέσεως)

Αυτή η υπόθεση αφορούσε στην **απόφαση μίας ιδιωτικής εταιρείας να απολύσει έναν υπάλληλο – τον αιτούντα- κατόπιν παρακολούθησης των ηλεκτρονικών του επικοινωνιών και εκτίμησης των περιεχομένων τους**. Ο αιτών ισχυρίστηκε ότι η απόφαση του εργοδότη του βασίστηκε σε παραβίαση της προσωπικής του ζωής και ότι τα εθνικά δικαστήρια είχαν αποτύχει να προστατεύσουν το δικαίωμά του στο σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και της επικοινωνίας του.

Το Τμήμα Μείζονος Συνθέσεως αποφάσισε, με έντεκα ψήφους υπέρ και έξι κατά, ότι **υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ**. Έκρινε ότι οι Ρουμάνικες αρχές δεν είχαν προστατεύσει προσηκόντως το δικαίωμα του αιτούντος στο σεβασμό της προσωπικής ζωής και της επικοινωνίας του. Είχαν συνεπώς αποτύχει να εξασφαλίσουν μία δίκαιη ισορροπία μεταξύ των διακυβευόμενων συμφερόντων. Συγκεκριμένα, τα εθνικά δικαστήρια είχαν αποτύχει να αποφασίσουν αν ο αιτών είχε λάβει **προηγούμενη ειδοποίηση** από τον εργοδότη του σχετικά με την πιθανότητα παρακολούθησης των επικοινωνιών του. Επίσης, δεν είχαν λάβει υπόψη τους το γεγονός ότι **δεν είχε ενημερωθεί σχετικά με τη φύση ή την έκταση της παρακολούθησης ή για το βαθμό παραβίασης της προσωπικής του ζωής και επικοινωνίας**. Ακόμη, τα εθνικά δικαστήρια είχαν αποτύχει να εκθέσουν, πρώτον, τους ακριβείς λόγους, οι οποίοι δικαιολογούσαν την εισαγωγή μέτρων παρακολούθησης, δεύτερον, αν ο εργοδότης μπορούσε να χρησιμοποιήσει μέτρα τα οποία θα παραβίαζαν σε μικρότερο βαθμό την προσωπική ζωή και την επικοινωνία του αιτούντος και, τρίτον, αν οι επικοινωνίες του μπορούσαν να ελεγχθούν εν αγνοία του.

Libert κατά Γαλλίας

22 Φεβρουαρίου 2018

Αυτή η υπόθεση αφορούσε στην απόλυση ενός υπαλλήλου της SNCF (της Γαλλικής κρατικής εταιρείας σιδηροδρόμων) **μετά την κατάσχεση του υπολογιστή της εργασίας του**, η οποία αποκάλυψε την αποθήκευση **πορνογραφικών φακέλων και πλαστών πιστοποιητικών**, τα οποία είχαν πλαστογραφηθεί για τρίτους. Ο αιτών ισχυρίστηκε ότι ο εργοδότης του είχε ανοίξει, κατά την απουσία του, προσωπικά αρχεία, τα οποία αποθηκεύονταν στο σκληρό δίσκο του υπολογιστή του.

Το Δικαστήριο αποφάσισε ότι **δεν υπήρχε παραβίαση του άρθρου 8 της Σύμβασης**. Έκρινε ότι στη συγκεκριμένη υπόθεση οι Γαλλικές αρχές δεν είχαν υπερβεί τη διακριτική ευχέρεια που τους παρεχόταν. **Το Δικαστήριο σημείωσε ότι η εξέταση των φακέλων από τον εργοδότη του προσφεύγοντα εξυπηρετούσε ένα θεμιτό σκοπό: αυτόν της προστασίας των δικαιωμάτων των εργοδοτών, οι οποίοι μπορεί να επιθυμούν με νόμιμα μέσα να διασφαλίσουν ότι οι εργαζόμενοι τους χρησιμοποιούν τους υπολογιστές που τους έχουν παρέχει σύμφωνα με τις συμβατικές τους υποχρεώσεις και τους εφαρμοζόμενους κανονισμούς.** Το Δικαστήριο επίσης παρατήρησε ότι ο γαλλικός νόμος περιείχε ένα μηχανισμό προστασίας της προσωπικής ζωής, ο οποίος επέτρεπε στους εργοδότες να ανοίγουν επαγγελματικούς φακέλους, παρότι δεν μπορούσαν να ανοίγουν κρυφά φακέλους που ταυτοποιούνταν ως προσωπικοί. Μπορούσαν να ανοίξουν τους τελευταίους φακέλους μόνο υπό την παρουσία του εργαζομένου. Τα εθνικά δικαστήρια είχαν κρίνει ότι ο εν λόγω μηχανισμός δε θα επέτρεπε τον εργοδότη από το να ανοίξει τους συγκεκριμένους φακέλους, καθώς δεν είχαν ταυτοποιηθεί προσηκόντως ως προσωπικοί. Τέλος, το Δικαστήριο θεώρησε ότι τα εθνικά δικαστήρια είχαν αξιολογήσει ορθά τον ισχυρισμό του προσφεύγοντα σχετικά με την παραβίαση του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής του ζωής και ότι οι σχετικές δικαστικές αποφάσεις είχαν βασιστεί σε επαρκείς λόγους.

Δεδομένα GPS

Uzun κατά Γερμανίας

2 Σεπτεμβρίου 2010

Ο αιτών, ύποπτος για συμμετοχή σε βομβιστικές επιθέσεις από ένα ακροαριστερό μόρφωμα, υπέβαλε προσφυγή ισχυριζόμενος ότι η παρακολούθησή του μέσω GPS και η χρήση των δεδομένων, τα οποία συλλέχθηκαν κατά αυτό τον τρόπο κατά την ποινική διαδικασία εναντίον του, προσέβαλλαν το δικαίωμα του στην προσωπική ζωή.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ**. Η παρακολούθηση μέσω GPS και η επεξεργασία και η χρήση των δεδομένων, τα οποία συλλέχθηκαν με αυτό τον τρόπο, ομολογουμένως επενέβησαν στο δικαίωμα του αιτούντος για σεβασμό της προσωπικής του ζωής. Παρόλαυτα, το Δικαστήριο παρατήρησε ότι οι παραπάνω ενέργειες έγιναν με σκοπό την προστασία της εθνικής ασφάλειας, της δημόσιας ασφάλειας και των δικαιωμάτων των θυμάτων, καθώς και την πρόληψη εγκληματικών πράξεων. Οι ενέργειες αυτές ήταν επιπλέον σύμφωνες με την αρχή της αναλογικότητας: η παρακολούθηση μέσω GPS διατάχθηκε μόνο αφότου λιγότερο παρεμβατικές μέθοδοι παρακολούθησης είχαν αποδειχθεί ανεπαρκείς, διεξήχθη μόνο για μία σχετικά μικρή περίοδο (περί τους τρεις μήνες), και επηρέασε τον αιτούντα μόνο όταν ταξίδευε με το αυτοκίνητο του συνεργού του. Συνεπώς, **δε θα μπορούσε να γίνει δεκτό ότι ο αιτών υπέστη απόλυτη και συστηματική παρακολούθηση** Δεδομένου ότι η έρευνα αφορούσε σε πολύ σοβαρά εγκλήματα, η

παρακολούθηση του αιτούντος μέσω GPS ήταν απαραίτητη στα πλαίσια μίας δημοκρατικής κοινωνίας.

Ben Faiza κατά Γαλλίας

8 Φεβρουαρίου 2018¹

Η υπόθεση αυτή αφορούσε στα μέτρα παρακολούθησης που είχαν ληφθεί κατά του αιτούντος κατά τη διάρκεια ποινικής δίωξης που διεξήχθη σχετικά με τη συμμετοχή του σε διακίνηση ναρκωτικών. Ο αιτών υποστήριξε ότι τα μέτρα αυτά (τόσο η εγκατάσταση συσκευής γεωγραφικού εντοπισμού στο αυτοκίνητό του, όσο και η δικαστική απόφαση που διέταζε ένα φορέα εκμετάλλευσης κινητής τηλεφωνίας να παραχωρήσει καταγεγραμμένα δεδομένα των εισερχομένων και εξερχομένων κλήσεων του, από κοινού με μία λίστα των κεραιών κινητής τηλεφωνίας που είχε χρησιμοποιήσει ο αιτών) αποτελούσαν παραβίαση του δικαιώματος του σεβασμού της ιδιωτικής του ζωής, καθώς καθιστούσαν δυνατό τον εντοπισμό των κινήσεών του.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 8** (δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής ζωής) της Σύμβασης **σε ότι αφορούσε στο γεωγραφικό εντοπισμό του αυτοκινήτου του αιτούντος σε πραγματικό χρόνο** με τη χρήση συσκευής GPS στις 3 Ιουνίου 2010. Το Δικαστήριο σημείωσε ότι σε ότι αφορά το γεωγραφικό εντοπισμό σε πραγματικό χρόνο, η γαλλική νομοθεσία δεν εξηγούσε επαρκώς σε ποιο βαθμό και με ποιο τρόπο, οι αρχές είχαν δικαίωμα να χρησιμοποιήσουν τη διακριτική τους ευχέρεια. Συνεπώς, ο αιτών δεν απολάμβανε την ελάχιστη προστασία που εξασφαλίζει ο νόμος σε μία δημοκρατική κοινωνία. Παρόλαυτα, το Δικαστήριο σημείωσε ότι **η Γαλλία είχε στη συνέχεια ψηφίσει ένα νόμο, ο οποίος ρύθμιζε τη χρήση γεωγραφικού εντοπισμού και ενίσχυε το δικαίωμα στην ιδιωτική και οικογενειακή ζωή** (Νόμος της 28^{ης} Μαρτίου 2014).

Το Δικαστήριο επίσης έκρινε ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 8 σε ότι αφορούσε στη δικαστική απόφαση** της 24^{ης} Ιουλίου 2009, που διέταζε τον πάροχο κινητής τηλεφωνίας να παραδώσει μία λίστα με τις κεραιές κινητής τηλεφωνίας που είχε χρησιμοποιήσει ο αιτών, με σκοπό τον εντοπισμό των κινήσεών του. Σημείωσε ιδίως ότι η **δικαστική απόφαση αποτελούσε επέμβαση στο δικαίωμα στην ιδιωτική ζωή του αιτούντος, αλλά η τελευταία ήταν σύμφωνη με το νόμο**. Επιπλέον, η απόφαση στόχευε στην ανακάλυψη της αλήθειας σχετικά με την ποινική δίωξη που είχε ασκηθεί για εισαγωγή ναρκωτικών σε συμμορία, συνωμοσία και ξέπλυμα χρήματος. Επομένως, **εξυπηρετούσε τα έννομα συμφέροντα της προστασίας της δημόσιας τάξης και της αποτροπής εγκληματικών ενεργειών, καθώς και την προστασία της δημόσιας υγείας**. Το Δικαστήριο επίσης έλαβε υπόψη του ότι το μέτρο ήταν αναγκαίο σε μία δημοκρατική κοινωνία, καθώς στόχευε στην εξάρθρωση μίας μεγάλης επιχείρησης διακίνησης ναρκωτικών. Τέλος, οι πληροφορίες που λήφθηκαν χρησιμοποιήθηκαν σε μία εισαγγελική έρευνα και σε μία ποινική δίκη, κατά την οποία ο αιτών τελούσε υπό τις εγγυήσεις μίας δίκαιης δίκης σύμφωνα με το νόμο.

¹ Η απόφαση αυτή θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που ορίζονται στο Άρθρο 44 § 2 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου

Körke κατά Γερμανίας

5 Οκτωβρίου 2010 (απόφαση σχετικά με το παραδεκτό)

Η αιτούσα, ταμίας σουπερμάρκετ, απολύθηκε χωρίς προηγούμενη ειδοποίηση λόγω κλοπής, η οποία αποκαλύφθηκε κατόπιν κρυφής παρακολούθησης της μέσω καμερών από τον εργοδότη της, με τη βοήθεια ενός ιδιωτικού γραφείου ντετέκτιβ. Προσέφυγε κατά της απόλυσής της ενώπιον των αρμόδιων δικαστηρίων για εργατικές διαφορές, αλλά η προσφυγή της απορρίφθηκε. Την ίδια τύχη είχε και το αίτημα αντισυνταγματικότητας που υπέβαλε.

Το Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα της αιτούσας για παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ ως **απαράδεκτο** (προδήλως αβάσιμο). Έκρινε ότι οι εθνικές αρχές είχαν σταθμίσει ορθά το δικαίωμα της υπαλλήλου στην ιδιωτική της ζωή, το συμφέρον του εργοδότη της στην προστασία της ιδιοκτησίας του και του δημοσίου συμφέροντος για την ορθή απονομή της δικαιοσύνης. **Το Δικαστήριο παρατήρησε, παρόλαυτα, ότι τα εν λόγω αντικρουόμενα συμφέροντα μπορεί να σταθμιστούν με διαφορετικό τρόπο στο μέλλον, λαμβάνοντας υπόψη το βαθμό στον οποίο νέες και πιο εξελιγμένες τεχνολογίες μπορεί να επιτρέπουν παρεμβάσεις στην ιδιωτική ζωή.**

Antonić και Mirković κατά Μαυροβουνίου

28 Νοεμβρίου 2017²

Η υπόθεση αυτή αφορούσε σε ένα αίτημα παραβίασης του δικαιώματος στην ιδιωτική ζωή από δύο καθηγητές στη Μαθηματική Σχολή του Πανεπιστημίου του Μαυροβουνίου κατόπιν εγκατάστασης καμερών παρακολούθησης σε αίθουσες διδασκαλίας. Οι αιτούντες ισχυρίστηκαν ότι δεν είχαν αποτελεσματικό έλεγχο των πληροφοριών που συλλέγονταν και ότι η παρακολούθηση ήταν παράνομη. Τα εθνικά δικαστήρια απέρριψαν την αγωγή αποζημίωσης, κρίνοντας ότι το δικαίωμα στην ιδιωτική ζωή δε θιγόταν, καθώς έκριναν ότι τα αμφιθέατρα, στα οποία δίδασκαν οι αιτούντες, ήταν δημόσια.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ**, κρίνοντας ότι η παρακολούθηση μέσω καμερών δεν ήταν σύμφωνη με το νόμο. Απέρριψε τον ισχυρισμό της κυβέρνησης ότι η υπόθεση ήταν απαράδεκτη λόγω της δημόσιας φύσης του χώρου διδασκαλίας. Συγκεκριμένα, **το Δικαστήριο σημείωσε ότι είχε ήδη κρίνει παλαιότερα ότι η ιδιωτική ζωή μπορεί να περιλαμβάνει επαγγελματικές δραστηριότητες και θεώρησε ότι το ίδιο συνέβαινε και στην παρούσα περίπτωση.** Το άρθρο 8 έπρεπε επομένως να εφαρμοστεί.

Επί της ουσίας της υπόθεσης, το Δικαστήριο έκρινε ότι η παρακολούθηση μέσω καμερών ισοδυναμούσε με επέμβαση στο δικαίωμα στην ιδιωτική ζωή των αιτούντων και ότι τα στοιχεία έδειχναν ότι η εν λόγω παρακολούθηση παραβίαζε τις διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας. Πράγματι, τα εθνικά δικαστήρια δεν είχαν αιτιολογήσει ποτέ νομικά την παρακολούθηση, καθώς είχαν κρίνει εκ προοιμίου ότι δεν υπήρχε παραβίαση της ιδιωτικής ζωής.

² Η απόφαση θα γίνει οριστική υπό τους όρους και τις προϋποθέσεις του Άρθρου 44 παράγραφος 2 της ΕΣΔΑ.

Λόπεζ Ribalda και λοιποί κατά Ισπανίας

9 Ιανουαρίου 2018³

Η υπόθεση αυτή αφορούσε την κρυφή παρακολούθηση μέσω καμερών των υπαλλήλων μίας ισπανικής αλυσίδας σουπερμάρκετ κατόπιν υποψίας για κλοπές από αυτούς. Οι αιτούντες απολύθηκαν κυρίως με βάση το βιντεοσκοπημένο υλικό, το οποίο ισχυρίζονταν ότι συλλέχθηκε κατόπιν παραβίασης του δικαιώματός τους στην ιδιωτική ζωή. Τα ισπανικά δικαστήρια αποδέχθηκαν το υλικό ως αποδεικτικό στοιχείο και επικύρωσαν τις απολύσεις.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ**, κρίνοντας ότι τα ισπανικά δικαστήρια απέτυχαν να σταθμίσουν ορθά τα υπό κρίση δικαιώματα, ήτοι το δικαίωμα των αιτούντων στην ιδιωτική ζωή και το δικαίωμα της εργοδότριας εταιρείας στην ιδιοκτησία της. Σημείωσε ιδίως ότι σύμφωνα με την ισπανική νομοθεσία προστασίας προσωπικών δεδομένων **οι αιτούντες θα έπρεπε να έχουν ενημερωθεί σχετικά με την παρακολούθησή τους**. Το τελευταίο δεν είχε συμβεί. Τα δικαιώματα της εργοδότριας εταιρείας θα μπορούσαν να έχουν προστατευτεί με άλλα μέσα. Η εταιρεία θα μπορούσε να είχε παράσχει στους εργαζομένους της έστω γενική πληροφόρηση σχετικά με την παρακολούθηση.

Παρόλαυτα, το Δικαστήριο έκρινε ότι **δεν υπήρχε παραβίαση του άρθρου 6, παράγραφος 1 (δικαίωμα στη δίκαιη δίκη) της ΕΣΔΑ**. Έκρινε ότι η διαδικασία στο σύνολό της ήταν δίκαιη, καθώς το βιντεοσκοπημένο υλικό δεν ήταν το μόνο αποδεικτικό στοιχείο, στο οποίο τα εθνικά δικαστήρια είχαν βασίσει την κρίση τους σχετικά με την επικύρωση των απολύσεων. Επίσης, οι αιτούντες είχαν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν το υλικό ενώπιον των δικαστηρίων.

³ Η απόφαση θα γίνει οριστική υπό τους όρους και τις προϋποθέσεις του Άρθρου 44 παράγραφος 2 της ΕΣΔΑ.

Δείγματα φωνής

P.G. και J.H. κατά Ηνωμένου Βασιλείου (αρ. 44787/98)

25 Σεπτεμβρίου 2001

Η υπόθεση αυτή αφορούσε στην ηχογράφηση των φωνών των αιτούντων σε ένα αστυνομικό τμήμα κατόπιν της σύλληψής τους με την υποψία προπαρασκευαστικών πράξεων κλοπής.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ** εξαιτίας της χρήσης **κρυφών συσκευών ακρόασης** στο αστυνομικό τμήμα. Σημειώνοντας ότι κατά τον κρίσιμο χρόνο δεν υπήρχε θεσμικό πλαίσιο που να ρυθμίζει τη χρήση των κρυφών συσκευών ακρόασης από την αστυνομία στις εγκαταστάσεις της, το Δικαστήριο έκρινε ότι η επέμβαση στο δικαίωμα των αιτούντων στην ιδιωτική ζωή δεν ήταν σύμφωνη με το νόμο. Σε αυτή την περίπτωση, το Δικαστήριο έκρινε ότι **υπήρχε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ** εξαιτίας της χρήσης **κρυφών συσκευών παρακολούθησης σε ένα διαμέρισμα**. Έκρινε επίσης ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8** σε ότι αφορούσε στη συλλογή πληροφοριών σχετικά με τη χρήση ενός τηλεφώνου.

Vetter κατά Γαλλίας

31 Μαΐου 2005

Κατόπιν της ανακάλυψης ενός πτώματος με τραύματα από σφαίρες, η αστυνομία, υποπτευόμενη ότι ο αιτών είχε διαπράξει την ανθρωποκτονία, εγκατέστησε συσκευές ηχητικής παρακολούθησης σε ένα διαμέρισμα, το οποίο ο τελευταίος επισκεπτόταν συχνά.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ**, θεωρώντας ότι ο γαλλικός νόμος δεν καθόριζε με επαρκή σαφήνεια το σκοπό και τον τρόπο άσκησης της διακριτικής ευχέρειας των αρχών σχετικά με τη χρήση συσκευών ηχητικής παρακολούθησης.